

Sila Poppy
pendlovej

Natasha
Loweová

FRAGMENT

Sila Poppy Pendlovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Natasha Loweová

Sila Poppy Pendlovej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sila Poppy
Pendlovej

Natasha
Loweová

Venujem rodičom, ktorí mi vždy verili
a povzbudzovali ma, aby som šla za svojou túžbou.

Kibet fallow da.

Prvá kapitola

Poppy

POPPY PENDLOVÁ SA NARODILA NA PODLA-
he v *Patisserie Marie Claire*, známej francúzskej
pekárni v malom mestečku Potts Bottom. Nuž, deti
sa zvyčajne nerodia na podlahe v pekárni v utorok
popoludní, ale na Edith Pendlovú to prišlo práve
tam. Nemala na výber, hoci jej dieťa sa malo narodiť
až o dva týždne. Poppy sa tlačila na svet rýchlosťou
expresného vlaku a milá pani, ktorá viedla pekáraň,
ju hneď zabalila do utierky voňajúcej čajovým peči-
vom. Zákazníci sa tešili a ktosi venoval Edith Pen-
dlovej vrecko teplých mandľových koláčikov. Poppy

sa v matkinom náručí prvý raz zhlboka nadýchla a načiahla sa k vrečku s koláčikmi. Potom urobila niečo absolútne nečakané. Zhltla ich, zamávala cukrovými prstami na ľudí, usmiala sa a potom si poriadne odgrgla.

Hoci sa Pendlovcom nepáčil pôrod v pekárni, nikto nemohol poprieť, že ich dcéra je nezvyčajné dieťa. Keď mala tri mesiace, naučila sa chodiť a dokázala odniesť tašky s nákupom po Pudding Lane až do malého tehlového domčeka patriacemu Pendlovcom. Pri poštovej schránke zvyčajne spôsobila zmätok, vyšplhala sa nahor a hodila všetku mimomestskú poštu do najvyššieho otvoru. „Naozaj je šikovná!“ Roger Pendle sa rád vychvaľoval pred susedmi.

Jedného jesenného dňa sa stalo čosi, na čo boli Poppini rodičia ešte pyšnejší. Sestra pani Pendlovej Vivian k nim prišla na návštevu. Bolo krásne popoludnie, a tak sa Pendlovci rozhodli vyjsť si do záhrady. Poppy si dovliekla von svoju vysokú stoličku a sadla si vedľa tety Viv. Po trávniku kráčala jej mama a na tácke niesla zvláštny ružový koláč.

„Upiekla som pomarančový koláč,“ vyhlásila Edith Pendlová, čo bolo samo osebe prekvapením, lebo len zriedka varila alebo piekla. „Recept som našla na konzerve od lososa. Určite obsahuje veľa bielkovín.“

Teta Viv si zdesene prikryla rukou ústa, Poppy sa zachichotala a kopala vo vzduchu nohami. Chudera Edith Pendlová zrazu prudko vykročila dopredu, akoby ju niekto strčil, a koláč sa jej rozpleštil na zem.

„Ach, drahá!“ vykrikol pán Pendle, ale bolo zrejme, že sa mu ulavilo.

„Môj koláč!“ nariekala pani Pendlová a Poppy si čosi bľabotala svojím detským jazykom. Zamávala zaslinenými prstami a na stole sa zrazu zjavil čokoládový koláč s ružovou cukrovou polevou.

„Bože, ako sa to stalo?“ vydýchla teta Viv. Poppy sa len chichotala a cmúľala si prsty na nohách. Našpúlila ústa a zabrblala nimi, ako to dokážu len deti, a vyfúkla do vzduchu ružové bubliny. Ako praskali, na stôl dopadali potoky pocukrených mandlí.

„To Poppy!“ vykrikol pán Pendle a neveriacky sa zahľadel na dcéru. „Má zvláštny dar, Edith. Naozaj má dar. Nemôžem tomu uveriť!“ Poppy zatlieskala rukami a spomedzi nich jej začali vyletovať malé čokoládové holubice. „To je fantastické, Edith! Naša Poppy je čarodejnica!“

Pán Pendle pracoval v predajni obuvi s názvom *Šťastné nohy* a predával topánky obyvateľom Potts Bottom. Bola to nudná, nepríjemná práca, lebo celý deň trávil medzi zapáchajúcimi chodidlami, a určite

nechcel, aby dcéra kráčala v jeho stopách. No už sa nebudú musieť obávať, lebo ich Poppy je určená na väčšie veci. Čupol si vedľa nej. „Kto je toto múdre dievčatko? Kto bude čarodejnica, keď vyrastie?“

„Zapíšem ju na Ruthersfieldsku akadémiu. Hneď v pondelok ráno!“ vyhlásila pani Pendlová. „Čarodejnica sa v našej rodine neobjavila už tri generácie, naposledy to bola moja stará mama Mabel! Až som očervenela, taká som hrdá. Škoda, že sa Poppy narodila v pekárni,“ vzdychla. „Akosi mi to k tomu nepasuje.“

Poppy hlasno zvýskla a asi päťdesiat centimetrov nad stolom sa vytvoril sivý oblak. „Pozrite sa, urobila to znova!“ nadchýnal sa pán Pendle. Obaja s nadšením sledovali, ako oblak praskol a na čokoládový koláč vytiekla voda. Potom Poppy zmraštila tvár, ktorá zmenila farbu a vyzerala ako prezretá paradajka, a rozplakala sa.

Hneď po raňajkách v pondelok Pendlovci zatelefonovali slečne Lavinii Roachovej, riaditeľke Ruthersfieldskej akadémie. Slečna Roachová nikdy predtým nepočula, že by aj batola dokázalo čarovať. „To, čo hovoríte, je naozaj zvláštne, ak je to pravda,“ povedala Edith Pendlovej. „No skôr ako ju zapíšem do

zoznamu čakateľiek, rada by som ju videla na vlastné oči. Rodičia občas musia veľmi dlho čakať, kým sa ich dieťa dostane na Ruthersfield. Pani Pendlová, ako isto viete, sme jediná akreditovaná kúzelnícka škola v krajine. A prísne si vyberáme.“

„Ach, len počkajte, keď uvidíte našu malú Poppy,“ nadchýnala sa pani Pendlová. „Určite na vás urobí dojem!“

Nasledujúce popoludnie rodičia odviezli Poppy na pohovor do Ruthersfieldu. Kým ich odprevadili do riaditeľne, Poppy sa snažila vyliezť z kočíka a vrátiť sa k dverám. „Nie, zlatko,“ trvala na svojom Edith Pendlová a chytila dcéru za ruku, aby nemohla odísť.

„Zdá sa, že má iné plány,“ poznamenala slečna Roachová a usmiala sa na Poppy.

„Nechápe, aká je pre nás česť, že sme tu,“ povedala Edith Pendlová, ťahajúc dcéru do riaditeľne. „Je to pre rodinu Pendlovcov jedinečná príležitosť.“

„Toto som priniesol so sebou,“ povedal Poppin otec a opatrne pred sebou rozprestrel list bieleho papiera, ktorý vytiahol z kartónovej tuby. Vystrel ho na stole slečny Roachovej. „Je to náš rodostrom,“ vyhlásil hrdo a ukázal prstom na tabuľku. „Presnejšie rodostrom mojej manželky. Jej stará mama Mabel je tu,“ ukázal na papier, „ale určite o nej viete.“

„Vieme,“ odvetila slečna Roachová a sklonila hlavu. „Je to pre vás veľká česť, že ste príbuzní Mabel Ratcliffovej. Bola to jedna z najlepších žiačok, akú sme na Ruthersfielde kedy mali.“

„A pozrite,“ pokračoval Roger Pendle, ťažko dýchajúc nad tabuľkou. „Jej pra-pra-pra-stará mama Irene mala tiež taký dar, ako vidíte, takže to v rodine pokračuje. Takto sa môžeme spätne vrátiť až do trinásteho storočia.“

„Určite je to pozoruhodné, pán Pendle. A teraz prosím, aby ste si všetci sadli,“ navrhla pani Roachová. „Dám priniesť čaj a pečivo.“ Poppy ihneď vyliezla na jednu zo stoličiek oproti stolu slečny Roachovej a začala si cmúľať prsty. „Kým budeme čakať, mohli by ste mi ukázať nejaké kúzlo, ktoré vaša dcéra zvládne?“

„Hneď. Poď sem, zlatko,“ povedala pani Pendlová a poštekľila dcéru pod bradou. „Ukáž tejto milej dáme nejaké svoje kúzlo.“ Poppy našpúlila pery a zabrblala, ale nič z nich nevyšlo.

„Urob čokoládové vtáčiky, zlatko,“ povzbudzoval ju otec. Poppy si ho nevšímala, len čakala, kým sekretárka prinesie niečo pod zub. Až ju to rozrušilo.

„Môže Poppy jesť pečivo?“ opýtala sa slečna Roachová a ponúkla im čokoládové sušienky. „Máme tu na Ruthersfielde výbornú kuchárku. Všetko je do-

máče.“ Poppy detsky zahrkútala a mrvila sa na stoličke. Vtedy jej z lona začali vyletovať malé kúsky marshmallow a dopadali na stôl, ako keď vyrábate kukuričné pukance. Jeden pristál slečne Roachovej rovno v šálke s čajom.

„Vidiš, aké si múdre dievčatko,“ pochválila Poppy pani Pendlová a pobožkala ju na čelo. Lepkavé guľôčky poletovali po celej miestnosti, ale Poppy si ich nevšímala, napchávala sa pečivom. Keď dojedla, obľízala si prsty a spokojne vydýchla stovky drobných zlatých hviezdičiek.

„To je teda predstavenie!“ nadšene zvolal pán Pendle a pozmetal si z obleku zvyšky hviezdneho prachu.

„Neuveriteľné!“ súhlasila Lavinia Roachová. „Nikdy som nič také nevidela. Vaša dcéra je naozaj výnimočná. Pre Ruthersfieldsku akadémiu bude ctou, keď jej ponúkne miesto. Teraz je ešte malá, ale keď dovŕši sedem rokov, očakávame ju.“ Poppy zvrážtila tvár a hlasno zabrblala perami. Do vzduchu vyleteli ružové bublinky a miestnosť naplnil pach prezretého ovocia. Slečna Roachová sa nervózne zasmiala. „Dobre, že vaša dcéra má len šesť mesiacov,“ povedala. „Inak by som si pomyslela, že vôbec nechce nastúpiť na našu akadémiu.“

Čím bola Poppy staršia, tým bolo jasnejšie, že chce piecť koláče, a nie čarovať. Keď mala asi päť rokov, našla za chladničkou založenú zaprášenú kuchársku knihu s názvom *Umenie jednoduchého pečenia*. Bol to svadobný dar Pendlovcov, ale stále zabalený v celofánovom obale. Poppy vytiahla knihu a vo voľnom čase si prezerala obrázky tort, koláčov či zákuskov. Najprv si to jej rodičia nevšimli, lebo aspoň nehľadela smutne von oknom, keď čakala, kedy okolo prejde školský autobus. Keby bolo podľa Poppy, začala by chodiť na miestnu základnú školu spolu s ostatnými deťmi z Potts Bottom. No pán a pani Pendlovci ju tam nechceli zapísať.

„Sedem rokov je určite ideálny vek, keď sa treba začať učiť čarodejnícke remeslo,“ povedala Poppy mama. „Majú tam iné metódy a ja do nich nechcem zasahovať, zlatko. A nie som si istá, či by si sa mala zamiešať medzi obyčajné deti,“ dodala. „Si mimoriadna, Poppy.“ A to Poppy určite aj bola. Sama sa naučila čítať, len aby mohla vyskúšať niektoré recepty z *Pottsbottomských novín*.

„Poppy stále len pečie,“ sťažovala sa Edith Pendlová svojej najlepšej priateľke Maxine Gibbonsovej v jedno jarné popoludnie. Maxine bývala vedľa a rozprá-

vali sa cez plot v záhradke, kým Poppy ležala na trávniku a čítala najnovšie vydanie časopisu *Dobré jedlo*. Začala ho odoberať za peniaze, čo dostala na šieste narodeniny, a so záujmom si prezerala obrázky. „Neviem, odkiaľ to má, naozaj. Určite nie po mne.“ Edith sa nervózne zasmiala. „Čo je zlé na hotovom pečive z obchodu?“

Maxine za zachichotala. „Narodila sa vo francúzskej pekárni.“

„Áno, ale pred ňou o tom nehovoríme,“ povedala Edith Pendlová tichším hlasom. „Pravdupovediac, Maxine, Poppy to nemusí vedieť. Bude si tam chcieť kúpiť chlieb alebo zistiť, ako pečú všetky tie chutné koláče.“ Pani Pendlová sa roztúžene pozrela na dcéru. „Ja tomu nerozumiem. Naozaj.“ Pokrútila hlavou a vzdychla. „Poppy by sa mala sústrediť na svoje čarodejnícke schopnosti.“

„A kedy nastúpi na Ruthersfield?“ opýtala sa Maxine Gibbonsová.

„Až v septembri, ale už teraz som z toho rozrušená, Maxine! Mala by si vidieť tú rovnošatu, tmavofialovú so zlatými lemom. Poppy v nej vyzerá úžasne.“

„Ale ona tým nie je až taká nadšená, však?“ opýtala sa Maxine.

„Nie,“ zamračila sa Edith Pendlová. „Chvalabohu, už nebude mať čas na to hlúpe pečenie, keď začne chodiť do školy.“

Maxine sa škreklavo rozosmiala a zavolala na Poppy: „Mala by si radšej uvariť nejaký odvar, dievča. Čarodejnice nepečú koláče, ale varia čarovné odvary.“

„Ale ja nechcem byť čarodejnica,“ šepala Poppy a premýšľala, či s ňou niečo nie je. Žiaľ, uvedomovala si, že čary ju až tak nepriťahujú, no napriek tomu o niekoľko mesiacov, či sa jej to bude páčiť, alebo nie, začne chodiť do školy v Ruthersfielde.

Druhá kapitola

Nieť času na pečenie

NASLEDUJÚCE TRI ROKY BOLI PRE POPPY neznesiteľné. Na Ruthersfieldskej akadémii neznášala absolútne nič. Jej život sa krútil len okolo kúzel, rovnako aj domáce úlohy, a tak Poppy vôbec nemala čas na záľubu, ktorú nadovšetko milovala – pečenie. Väčšinou vstala skôr a na špičkách zišla dolu, len aby mohla niečo upiecť. „Nemôžeš ísť takto do školy,“ hnevala sa ráno Edith Pendlová a utierala Poppy z rovnošaty maslové flaky. „Poppy, veď máš takmer desať rokov, a stále nevieš chodiť upravená.“

„Ale, mama, vari nevyzerajú dobre?“ opýtala sa Poppy a hľadela na lesklý obrázok kokosových košíčkov. „Musela som ich skúsiť upiecť.“ Na pulte ležal otvorený časopis *Dobré jedlo* pokrytý omrvinkami cesta.

Pani Pendlová zúfalo vydýchla. „Ak trváš na tom, že sa budeš tmoliť po kuchyni, daj si aspoň zásteru!“

„Prepáč, mama, zabudla som.“

„Prečo nikdy nezabudneš, keď sa nám minie múka alebo cukor, alebo si nezabudneš objednať ten časopis?“

„Pravdupovediac, neviem,“ odvetila Poppy a na sukni jej pristál kúsok maslového cesta.

„No, ak si nezabudla, na budúci týždeň je slávnosť Krok vpred. Poppy, staneš sa stredne pokročilou čarodejnicou. To znamená, že sa musíš viac venovať učniu.“ Poppy zovrelo žalúdok. Na tú slávnosť nechcela ani pomyslieť. Ostatné štvrtáčky sa na ňu veľmi tešili, lebo sa im páčilo, že budú dosť veľké, aby sa mohli začať učiť lietať na metle. Poppy však na oslavu vôbec nemala chuť. „Vraj Krok vpred.“ Škola sa jej protivila aj bez toho, aby ešte aj nasadla na metlu.

„Mama, čosi mi to pripomína,“ Poppy potiahla nosom vzduch a vybrala z rúry plech s koláčmi. „Môžeš mi podpísať žiacku knižku? Mám ju vo vrecku na ruksaku a dnes ju musím ukázať v škole.“

„Tvoju žiacku knižku! No tak, Poppy, dopekla, prečo si mi to nepovedala včera večer?“ Pani Pendlová si čupla vedľa stola a pohrabala sa v Poppinom ruksaku. Bol pohodený na zemi a znechutene z neho vytiahla pokrčenú žiacku knižku. „Na takých veciach predsa záleží.“

„Naozaj mi je to ľúto, mama.“

„Viem, viem, len si zabudla. Bože, len sa na to pozri!“ Mama si zakryla dľaňou ústa. „Šesť jednotiek a dve dvojky. Dvojka z prednášania zaklínadiel a z chémie.“

„Neviem spievať, mama, a to prednášanie sa trochu podobá na spev. Preto mi slečna Robinsonová dala dvojku.“

„A čo dvojka z chémie?“ Pani Pendlová pozrela na dcéru.

„Mami, neznášam chémiu. Je to najhorší predmet.“

„Nie je ako pečenie? V tom si dobrá, Poppy, aj tam sa predsa miešajú prísady.“ Nedokázala sa zastaviť a dodala: „Keby si aj chémii venovala toľko času ako pečeniu, šla by ti.“

„Pečiem rada,“ odvetila Poppy, „a kúzla vôbec nemám rada.“

Pani Pendlová si to nevšímala. „No, už si vo vyššom ročníku a zatiaľ ti to ide. Zaslúžiš si odmenu!“

„Naozaj, mami? Ďakujem. Videla som novú knihu o zdobení zákuskov a je super. Mohla by som ju dostať?“

Pani Pendlová na to nepovedala nič. Namiesto toho zvolala: „Šesť jednotiek, Roger!“ Zamávala Poppinou žiackou knižkou na manžela, ktorý práve vošiel do kuchyne.

„Výborne, zlatko! To je fantastické!“ Roger Pendle sa usmial na Poppy. „Hoci ma to vôbec neprekvapuje. Si múdra ako tvoja prastará mama Mabel.“

„Ach, viem, ako by sme to mohli osláviť. Čo keby sme vzali Poppy do múzea kúzelných objavov?“ navrhla Edith. „To by bola pekná odmena, nie?“

„Ak ti to neprekáža, ja by som radšej dostala tú kuchársku knihu,“ povedala Poppy, ale Edith Pendlová sa už ponáhľala von zadnými dverami a v ruke zvierala Poppinu žiacku knižku. Už sa nevedela dočkať, ako ju ukáže susedke Maxine.

Poppy sa v škole bohvieako nesnažila, ale v kúzlach bola napriek tomu veľmi dobrá. Hoci v triede nedávala pozor, a stávalo sa to často, nezaostávala. Na matematike sa učili deliť veľké množstvá čarovných prísad a miešať veľké množstvo elixírov tak, aby boli správne vyvážené. Na geografii sa učili o najvhodnejších